

Arrest

nr. 97 897 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 mei 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 mei 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 30 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoeker kwam op 7 juli 2010 opnieuw toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 oktober 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Khanadara dat gelegen is in het district Moqur van de provincie Ghazni. Tot enkele jaren terug was u werkzaam in de graanmolen van uw neef. Via een andere neef vernam u dat een bedrijf genaamd Kabul Al-Haramain Construction & Trading Company een chauffeur zocht. In 2007 ging u er aan de slag als chauffeur voor H.(...) A.(...) Q.(...) die u diende te vervoeren van zijn huis naar het kantoor. U ontving in die periode twee dreigbrieven van de taliban en ook toen u later diende in het Afghaanse leger ontving u nog twee dreigbrieven van de taliban vanwege uw werk als chauffeur bij Al-Haramain. Toen H.(...) A.(...) Q.(...) vermoord werd nam u ontslag en u meldde u zich aan bij het leger. U maakte deel uit van het korps in Kabul waar u drie maanden training volgde. Na de training was u betrokken in een incident in de provincie Maidan Wardak tijdens een trainingsmissie. Collega's van u raakten gewond en werden gedood. Toen u niet veel later diende deel te nemen aan een missie in de provincie Badghis achtte u dit te onveilig en u vluchtte weg uit het leger. Te Badghis werd het leger in een hinderlaag gelokt door de talibancommandant Mullah D.(...). Vervolgens werd u er door het leger ervan beschuldigd samen met enkele collega's als spion te hebben gefungeerd voor de taliban. Via een vriend kwam u te weten dat u werd veroordeeld door de militaire rechtbank van Kabul. Toen uw naam verscheen in kranten en op televisie besloot u te vluchten. Na uw vertrek uit Afghanistan vernam u dat uw broer in Afghanistan werd gearresteerd. Op 4 februari 2009 verliet u Afghanistan en u werd in België opgepakt op de luchthaven op 16 mei 2009, komende van Athene. Drie dagen later verklaarde u zich te Vottem vluchteling. In het kader van de Dublin Verordening werd u op 14 december 2009 naar Griekenland gerepatrieerd. In Griekenland werd u naar Turkije gedeporteerd. Vervolgens reisde u opnieuw naar Europa. Op 8 maart 2010 werden uw vingerafdrukken genomen in Frankrijk. U leefde vervolgens illegaal te Brugge en op 7 oktober 2010 verklaarde u zich een tweede keer vluchteling in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Afghaanse autoriteiten. Ter staving van uw asielerelaas legde u volgende documenten voor: een taskara (+ vert.) (Afghaanse identiteitskaart) en rijbewijs (+ vert), verkiezingskaarten van 2003 (kopie) en 2007 (+ vert), een bankkaart, een badge van Al-Haramain, een bevestigingscertificaat van uw militaire opleiding, twee dreigbrieven van de taliban (+ één vertaling), een brief van het Parket-Generaal aan het ministerie van Defensie (+ vert), een krantenartikel (+ vert) en de lidkaart van uw vader van de partij Hezb-i-Islami. Tevens een kopie van uw badge van het Afghaanse leger en een kopie van een wapenkaart van Al-Haramain en enkele print-outs van webartikels.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

Vooreerst kon er geen geloof gehecht worden aan uw bewering als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf te hebben gewerkt. Zo beweerde u dat het desbetreffende bedrijf Kabul Al-Haramain Construction & Trading Company in de provincie Ghazni gesitueerd was. Als u gevraagd werd of ze ook nog op andere plaatsen gelokaliseerd waren kon u alleen de provincie Paktia naar voren brengen waar een bureau gelokaliseerd zou zijn (CGVS, p. 4). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt is dit bedrijf echter gelokaliseerd in Kabul (zie blauwe map, 1). De naam Kabul zit overigens vervat in de naam van het bedrijf zoals die ook te lezen valt op de badge die u voorlegde ter staving van uw verklaringen. Dit laatste moet u blijkbaar ontgaan zijn wat erg opmerkelijk is. Als het CGVS u dan confronteerde met de informatie waarover het beschikt diende u te bekennen niet te weten of het hoofdbureau eventueel in Kabul is gelokaliseerd (CGVS, 19-10, p. 5). Indien u daadwerkelijk voor dit bedrijf werkzaam was mag toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Tevens beweerde u tijdens een eerste gehoor ongeveer een jaar voor dit bedrijf te hebben gewerkt (CGVS, 19-10, p. 5). Tijdens een tweede gehoor bleek het maar om een tijdsperiode van zes of zeven maanden te gaan (CGVS, 01-08, p. 5). Dat u zich hierover zo onprecies uitlaat is eveneens vreemd te noemen. Wat uw functie betrof beweerde u dat u louter chauffeur was van ene H.(...) A.(...) Q.(...) die u moest

vervoeren van het kantoor naar zijn huis. Merkwaardig genoeg kon u niet toelichten wat A.(...) Q.(...) dan wel binnen het bedrijf uitvoerde (CGVS, p. 5). Over Q.(...) kon u overigens alleen kwijt dat het een ingenieur betrof wat erg summier is (CGVS, 01-08, p. 6). Dat u deze persoon steeds vervoerde maar niet wist waar hij zich mee bezig hield en u verder nauwelijks iets kwijt kunt over zijn identiteit is bevreemdend te noemen. Ook over de taken van het bedrijf legde u louter vage verklaringen af. Toen u tijdens een eerste gehoor de kans kreeg toe te lichten waarmee het bedrijf zich bezighield kwam u niet verder dan dat het om een Amerikaanse bouwbedrijf ging dat huizen maakte van containers (CGVS, 19-10, p. 4). Dit is weinig concreet. Toen u tijdens een tweede gehoor met aandrang verzocht werd hier dieper op in te gaan vermeldde u louter de bouw van een militaire basis in de provincie Paktia als lopend project. U verklaarde dat er onder de collega's over dit project gepraat werd maar als u gevraagd werd de gesprekken toe te lichten beweerde u plots dat u hen nooit iets vroeg over het project (CGVS, 01-08, p. 6). Ook deze verklaringen zijn allerm minst spontaan te noemen. U beweerde tevens een vijftiengtal dagen als bewaker te hebben gewerkt voor Al-Haramain. Als u echter gevraagd werd waar Q.(...) zich mee bezighield in deze periode moet u bekennen het eigenlijk niet precies te weten (CGVS, 19-10, p. 5). Ter staving van deze arbeid legde u een wapenkaart voor. Daarop prijkt informatie over het regiment en het platoon waar u toe zou behoren volgens de kaart. U blijkt hier echter niets van af te weten (CGVS, 19-10, p. 10). Indien de wapenkaart daadwerkelijk aan u toebehoorde mag toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Daar het CGVS op basis van uw verklaringen geen geloof gehecht aan uw bewering voor dit bouwbedrijf te hebben gewerkt kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering door de taliban te zijn bedreigd, onder meer via dreigbrieven. Die beweringen zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw beroepsactiviteiten. Bovendien kan op basis van het voorgaande worden geconcludeerd dat ook uw overige verklaringen met de nodige terughoudendheid dienen te worden benaderd.

Ook uw verklaringen over uw periode in het Afghaanse leger konden echter allerm minst overtuigen. Hoewel u op bepaalde vragen wel precieze antwoorden kon geven (o.a. de verschillende rangen in het leger en belangrijke personen, zie bijvoorbeeld 01-08, p. 2; verschillende types wapens, 01-08, p. 4) dient het CGVS, op basis van onderstaande bevindingen, te vermelden dat uw kennis een ingestudeerde indruk naliet en weinig authentiek overkomt. Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en deze bevindingen aangaande uw gebrekkige kennis laat u een ingestudeerde indruk na die enkel het ongeloof vanwege het CGVS over de hoedanigheid van uw betrekking binnen het Afghaanse leger kan bevestigen. Het CGVS erkent de mogelijkheid dat u training hebt genoten of werkzaam was in het Afghaanse leger, dit echter in een andere hoedanigheid en context zoals door u geschetst tijdens de twee gehoren op het CGVS. Zo kon u behalve de inhoud van de drie maanden durende training slechts gewag maken van één trainingsoperatie waaraan u zou hebben deelgenomen in de provincie Maidan Wardak (CGVS, 19-10, p. 10). Merkwaardig genoeg kon u niet verduidelijken waar in Maidan Wardak de operatie dan wel plaatsvond (CGVS, 19-10, p. 10). Tijdens een tweede gehoor blijkt u zich plots toch te herinneren dat het dicht bij het district Chack moet geweest zijn (CGVS, 01-08, p. 9). U beweerde verder dat jullie vergezeld waren van de Amerikaanse troepen maar opnieuw kon u dat niet toelichten. U stelde zelf niet te weten of ze deel uitmaakten van de 'airforce', 'Navy' of 'Special Forces' (CGVS, 01-08, p. 9). U herinnerde zich evenmin namen van Amerikaanse commandanten. Indien u daadwerkelijk deelgenomen zou hebben aan een operatie met Amerikaanse troepen mag er omtrent deze zaken toch een begin van informatie verwacht worden. Tijdens een eerste gehoor beweerde u dat er in deze operatie twee collega's om het leven kwamen (CGVS, 19-10, p. 10). Enkele maanden later blijkt u zich al niet meer te herinneren hoeveel doden er gevallen waren wat toch opmerkelijk is (CGVS, 01-08, p. 8). Om uw gebrek aan kennis over deze operatie te maskeren beweerde u overigens dat het geen echte operatie betrof maar een trainingsmissie (CGVS, 19-10, p. 10). Als u dan werd gevraagd waarom jullie in deze gevaarlijke regio, zoals u zelf had aangegeven, een training hielden, kon u daar geen zinnig antwoord op formuleren wat eveneens bevreemdend is (CGVS, 01-08, p. 9). U gaf zelf aan niet te weten of jullie uiteindelijk door Amerikanen of taliban werden aangevallen wat ook moeilijk te geloven valt (CGVS, 19-10, p. 10).

Naar aanleiding van dit incident in Maidan Wardak zou u besloten hebben om niet deel te nemen aan een missie in Badghis provincie. Merkwaardig genoeg bleek u over deze missie, waaraan u niet deelnam, wel gedetailleerde informatie te bezitten die overeenstemt met de werkelijkheid (datum, locatie, etc.). Niet toevallig betreft het een beruchte missie die uitliep in een hinderlaag die veroorzaakt werd door de kort daarvoor vrijgelaten talibancommandant Mullah Dastaghir (zie blauwe map, 2). Dat u over dit incident, waarbij u niet betrokken was maar waarvan de details bekend zijn, uitgebreid kunt uitweiden in tegenstelling tot de missie waaraan u zelf zou hebben deelgenomen doet andermaal vermoeden dat uw informatie en kennis ingestudeerd is.

Ook uw verklaringen over datgene wat zich daarna afspeelde werden gekenmerkt door een gebrek aan coherentie en geloofwaardigheid. Zo insinueerde u vooreerst dat het voor soldaten niet toegestaan is uit het leger te deserteren (CGVS, 01-08, p. 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt

blijkt nochtans dat desertie een dagdagelijkse realiteit is wat ertoe leidt dat elk jaar duizenden soldaten het ANA verlaten. Bovendien geldt de militaire dienstplicht niet in Afghanistan maar is er sprake van een beroepsleger en sloot u zich vrijwillig aan bij het ANA (blauwe map, 3). En hoewel u beweerde niet het vermoeden te hebben gehad dat u in de problemen zou komen omdat u de missie in Badghis weigerde haalde u toch tegelijkertijd aan dat het in strijd is met de wet is om een missie te weigeren. Deze verklaringen zijn moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Verder is het wel erg toevallig te noemen dat uitgerekend een vriend van u die in het archief van het ministerie van defensie zou werken de lijst in handen zou gekregen hebben waarop de namen prijken van de personen die door de overheid van collaboratie verdacht werden, waaronder uzelf (zie inventaris, 11). Als u gevraagd werd hoe dat kwam beweerde u dat alle brieven eerst langs het archief passeren wat toch merkwaardig is (CGVS, 19-10, p. 13). In het licht van de reeds geuite twijfel over de geloofwaardigheid van uw verklaringen is het onwaarschijnlijk dat dergelijke toevalligheden daadwerkelijk zouden hebben plaatsgegrepen. Eveneens is het weinig aannemelijk te noemen dat de overheid de namen van de personen die door hen gezocht zouden worden via de krant of andere media publiek zou maken. Veeleer heeft het er alle schijn van dat u uw verklaringen op kunstmatige wijze hebt willen versterken. Dat de door u voorgelegde krant een authentiek document betreft dient dan ook te worden betwijfeld. Ten slotte gaf u aan dat uw broer vanwege uw zaak na uw vertrek gearresteerd zou zijn maar kon ontsnappen door een ongeval dat had plaatsgevonden. Vervolgens zou hij opnieuw zijn aangehouden door de NDS (Afghaanse veiligheidsdienst). Deze vermeende feiten weet u echter op geen enkele manier met geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Integendeel, u beweerde dat uw broer door uw neef ergens werd gebracht na zijn ontsnapping en vervolgens van op die plek door de NDS werd gearresteerd (CGVS, 01-08, p. 5). Om welke plek het dan wel ging kon u merkwaardig genoeg niet toelichten. Indien uw neef uw broer daadwerkelijk geholpen zou hebben kon verwacht worden dat u hiervan op de hoogte was. Aan de detentie van uw broer kan dus evenmin geloof gehecht worden.

Elk van deze motiveringselementen kan op zichzelf niet leiden tot onderhavige beslissing, maar samen gelezen, leiden deze motiveringselementen noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees ten aanzien van de Afghaanse overheid. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De documenten die u voorlegde zijn niet bij machte de beoordeling van het CGVS eventueel om te buigen. Deze documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Verder verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse identiteits- en andere documenten relatief is aangezien deze, zowel binnen als buiten Afghanistan, op illegale maar eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn.

U legde ten slotte nog verschillende print-outs van artikels over de Afghaanse autoriteiten neer zonder dat deze artikels uw specifiek probleem behandelen. Deze artikels betreffen de algemene situatie in Afghanistan die het CGVS steeds in acht neemt bij elke beslissing betreffende personen afkomstig uit Afghanistan.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus ten gevolge een intern gewapend conflict overeenkomstig artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet moet in uw geval besloten worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in het district Moqur in de provincie Ghazni kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen. Het CGVS is van mening dat u zich als volwassen man met werkervaring in staat bent om u aan de veiligheidssituatie in Ghazni te onttrekken en u te vestigen in de nabijgelegen stad Kabul. U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan de beide landstalen te beheersen. Bovendien is uw dichte familie niet meer in Ghazni woonachtig. Uw ouders kwamen te overlijden en uw zus woont al een vijftal jaar in Iran (CGVS, 19-10, p. 3). Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over de arrestatie van uw broer is het onmogelijk in te schatten waar hij verblijft. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Ook volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Het CGVS is dan ook van oordeel dat u zich in de stad Kaboel kunt vestigen. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17

december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert vindt u terug in het administratieve dossier (blauwe map, 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 van het Protocol van de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van het middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, stipt verzoeker aan dat hij het oneens is met de beoordeling dat zijn beroepsactiviteiten ongeloofwaardig zouden zijn omdat hij niet wist of het bedrijf nog elders gelokaliseerd is, dan wel of het hoofdbureau van het bedrijf in Kabul gelokaliseerd is. Verzoeker merkt op dat hij zowel bij het eerste als het tweede gehoor verschillende plaatsen, zoals Paktia, Paktika, Ghazni en Khost heeft vermeld en dat hij enkel niet wist dat de hoofdzetel van het bedrijf in Kabul was. Tevens wijst verzoeker erop dat hij het bedrijf waar hij werkte geografisch perfect wist te lokaliseren. Verzoeker merkt vervolgens op dat het vreemd is dat de verwerende partij van mening is dat hij onvoldoende precies is over de tijdsspanne dat hij voor het bedrijf heeft gewerkt. Nochtans, zo stelt verzoeker, heeft hij zowel bij het opstellen van de vragenlijst als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een periode van 1 jaar vermeld en op het tweede gehoor dat hij van 2007 tot 2008 voor het bedrijf heeft gewerkt waarna hij preciseerde dat hij 6 à 7 maanden voor het bedrijf heeft gewerkt. Verzoeker geeft aan dat hij onmiddellijk heeft gesteld dat hij

verschillende dingen vergeten is omdat hij zijn land al enkele jaren verlaten heeft, dat hij zijn badge heeft afgegeven en hij ongeletterd is. Volgens verzoeker had de verwerende partij deze tegenstrijdigheid trouwens tijdens het laatste gehoor moeten opwerpen indien dit een probleem zou zijn.

Naar aanleiding van de bewering van de verwerende partij dat verzoeker als chauffeur niet kon toelichten waarmee ingenieur H. A. Q. zich bezighield, verwijst verzoeker naar het gehoorverslag van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal waarbij hij had gesteld dat H. A. Q. "mudir" (diensthoofd) was, terwijl hiervan niets in de Nederlandse vertaling kan worden teruggevonden, en dit in tegenstelling tot het tweede interview. Verzoeker stelt dat er bij het eerste interview een andere tolk aanwezig was dan bij het tweede interview en dat hij hierop bij de aanvang van zijn tweede interview expliciet heeft gewezen. Verzoeker beweert dat men nergens notities van de tolk kan vinden die de stelling van verzoeker ontkrachten, zelfs niet, zo stelt hij, de tekening die hij diende te maken over de legerbasis in Kabul. Verzoeker besluit dat de verwerende partij hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden en dat het onredelijk en onrechtmatig is om hieruit te besluiten tot de niet-aannemelijkheid van zijn verklaringen. Op grond van een Franstalig arrest van de Raad, dat hij in zijn middel citeert, meent verzoeker dat het gehele asielrelaas en alle aspecten in ogenschouw dienen te worden genomen en niet enkel de elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid. Onder een titel over "*de realiteit van de slechte behandeling door de Turkse autoriteiten*" vervolgt verzoeker dat hij in zijn tweede interview heeft aangegeven dat H. A. Q. niet A., doch M. heette en dat in Afghanistan A. en M. soms hetzelfde zijn. Verzoeker legt uit dat hij kon zeggen waar het huis en het kantoor van deze H. M. Q. gelegen waren, maar hij kon niet meer informatie verschaffen omdat deze persoon omwille van de veiligheidssituatie niet in detail trad over welk werk hij precies voor het bedrijf deed. Aan de hand van een passage uit het gehoor-verslag oppert verzoeker trouwens dat hij had verklaard dat zijn baas niet de enige persoon was die niet in detail praatte en dat ook anderen hetzelfde deden uit angst dat er iets met hen zou gebeuren. Vervolgens meent verzoeker dat de stelling dat hij niet zo goed zou weten wat het bedrijf deed, kant noch wal raakt. Verzoeker wijst erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat er een lopend project was in de provincie Paktika, en niet Paktia zoals verkeerdelijk te lezen is in de bestreden beslissing, waar het bedrijf een militaire basis aan het bouwen was, en dat het bedrijf meestal bezig was in Paktia, Paktika en Khost. Verzoeker stelt dat hij opnieuw het wantrouwen onder collega's omwille van de onveilige situatie en de sterke aanwezigheid van de taliban heeft onderstreept.

Naar aanleiding van de opmerking van de verwerende partij dat verzoeker niet precies wist waarmee H. A. Q. zich bezig hield toen hij gedurende een 25-tal dagen als bewaker voor het bedrijf heeft gewerkt, waarbij eveneens getwijfeld wordt aan de wapenkaart die verzoeker als bewijs van dit werk heeft neergelegd, beweert verzoeker dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt. Verzoeker had verklaard dat hij gehoord had dat H. A. Q. naar Mazar-e-Sharif op reis is gegaan. Met betrekking tot zijn verklaringen over de wapenkaart, die hem toeliet met een wapen binnen en buiten te gaan, wenst verzoeker te benadrukken dat hij geen Engels kent, ongeletterd is en slechts 25 dagen als bewaker heeft gewerkt.

Aangaande de twijfel van de verwerende partij over verzoekers hoedanigheid van soldaat in het Afghaanse leger omdat zijn kennis een ingestudeerde indruk zou nalaten en weinig authentiek zou overkomen aangezien hij slechts één trainingsoperatie kon noemen waaraan hij zou hebben deelgenomen in Maidan Wardak terwijl hij tijdens het tweede gehoor plots kon verduidelijken waar deze missie specifiek plaatsvond, met name in het district Chack, stelt verzoeker dat hij daar slechts één maal geweest, dat de plaats voor hem onbekend is en dat hij er per helikopter heen werd gebracht. Bovendien, zo vult verzoeker aan, blijven sommige aspecten in het leger geheim. Verzoeker corrigeert zich trouwens en zegt dat de missie niet in het district Chack was, maar dat de Afghaanse soldaten die gewond waren door de Amerikanen naar hun legerbasis in Chack werden gebracht.

Verzoeker is van mening dat het niet zo abnormaal is dat hij zich geen namen van Amerikaanse commandanten kon herinneren en evenmin of de troepen tot de Air Force, de Navy of de Special Forces behoorden. Volgens verzoeker spraken alleen de officieren met de Amerikanen en niet de gewone soldaten. Aangezien verzoeker geen Engels sprak, kon hij dus geen vragen stellen. Verzoeker specificeert dat het meestal de Special Forces waren die in deze gebieden actief waren. Aangaande de naam van de Amerikaanse commandant, stelt verzoeker dat het reeds lang geleden was en het bovendien geen Afghaanse naam betrof.

Wat de opmerking betreft dat verzoeker niet meer wist hoeveel mensen bij het incident in Maidan Wardak werden gedood, terwijl hij dit tijdens zijn eerste gehoor wel wist, beweert hij dat tijdens het tweede gehoor de nadruk lag op het precieze aantal doden, hetgeen hij als gewone soldaat niet weet en dat de gegevens betreffende het aantal doden en slachtoffers geheim blijven. Terloops geeft verzoeker aan dat hij steeds consequent gebleven is over het aantal medesoldaten, met name een 15-tal. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, stelt verzoeker geenszins zijn gebrek aan kennis te willen maskeren door te beweren dat het geen echte operatie maar enkel een trainingsmissie betrof. Verzoeker stelt op grond van zijn verklaringen tijdens het gehoor dat hij steeds heeft aangegeven dat

het enkel een trainingsmissie betrof. Het antwoord van verzoeker op de vraag waarom er precies in de gevaarlijke regio van Maidan Wardak een training werd georganiseerd, is volgens hem niet zo onzinnig omdat hij stelde dat de Amerikanen alle macht naar zich toetrekken en dat de verwerende partij zeer naïef is als zij beweert dat de rol van de Amerikanen en de NATO als eerder minimaal te omschrijven is. Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat hij tot op vandaag niet weet wie ten tijde van het incident in Maidan Wardak is begonnen schieten, de Amerikanen of de Taliban.

Verzoeker verwijst met betrekking tot zijn hoedanigheid van militair ook naar het neergelegde bevestigingscertificaat van zijn militaire opleiding. Wanneer dit document vals zou zijn, zoals de verwerende partij beweert, zou dit volgens verzoeker via CEDOCA kunnen worden nagetrokken bij de Afghaanse autoriteiten, hetgeen de verwerende partij heeft nagelaten. Hierbij stelt verzoeker dat hij een bijkomend internetartikel heeft neergelegd waarin de naam van zijn eigen brigade te lezen valt. Verzoeker stipt bovendien aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf de mogelijkheid erkent dat verzoeker training heeft genoten of werkzaam was in het Afghaanse leger.

Ook de kennis van het incident in de provincie Baghdis met talibancommandant mullah Dastaghir, komt volgens de verwerende partij ingestudeerd over, terwijl verzoeker aangeeft dat dit het begin van zijn problemen was, hetgeen hij probeert te bewijzen door middel van een krantenartikel en een brief van het Parket-generaal aan het ministerie van defensie. Verzoeker is van mening dat het niet ernstig is dat het krantenartikel door de verwerende partij niet als authentiek wordt bestempeld. In de brief van het Parket-generaal wordt volgens verzoeker een opsomming gegeven met verzoekers naam en die van zijn collega's die meewerkten aan de operatie in Baghdis. Verzoeker begrijpt niet dat het hem ten kwade wordt geduid dat hij over deze missie in Afghanistan zoveel mogelijk informatie heeft proberen te verzamelen. Met betrekking tot het ingestudeerd karakter van zijn kennis is verzoeker van mening dat de verwerende partij moeilijk kan voorhouden dat het tekenen van een plan van de legerbasis en de bijkomende uitleg niet spontaan zou zijn. Ook het feit dat verzoeker tijdens het gehoor op de vele vragen over zijn legerdienst, de geografie van zijn geboortedorp, de veiligheidsincidenten en de opsomming van de talibancommandanten een feilloos antwoord kon geven laat volgens de verwerende partij een ingestudeerde indruk na.

De stelling van de verwerende partij dat de verklaringen van verzoeker na het incident in Baghdis gekenmerkt worden door een gebrek aan coherentie en geloofwaardigheid, kan volgens verzoeker niet worden gevolgd. Waar de tegenpartij meent dat verzoeker stelt dat hij omwille van desertie door de Afghaanse autoriteiten gezocht zou worden en dit ondanks het gegeven dat, volgens CEDOCA-informatie, er elk jaar duizenden soldaten het ANA verlaten, stelt verzoeker niet zozeer dat hij omwille van desertie, doch omwille van de verdenking van collaboratie met de taliban, waarop overigens de doodstraf staat, door de Afghaanse autoriteiten te worden gezocht. Verzoeker verwijst hierbij naar specifieke passages uit het gehoorverslag en stelt dat er met geen woord over desertie wordt gerept en dit zelfs niet wordt geïnsinueerd, zoals de verwerende partij beweert. Waar de verwerende partij stelt dat het weinig aannemelijk is dat de autoriteiten de namen van gezochte personen via de krant of andere media publiek zouden maken, meent verzoeker dat dit een typische boutade is waarbij hij opmerkt dat het, wanneer hier in de Westerse wereld opsporingsberichten via de media publiekelijk worden gemaakt, dit toch ook in Afghanistan moet kunnen. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij een origineel krantenartikel neerlegt, waarbij de redenering van de verwerende partij over de vervalsing van Afghaanse documenten een brug te ver lijkt.

Naar aanleiding van de vaststelling dat het toevallig is dat zijn vriend S. S., die bij het archief van het ministerie van defensie werkt, de lijst in handen zou hebben gekregen van de personen die door de overheid van collaboratie met de taliban zouden worden verdacht, merkt verzoeker op dat zijn vriend vrijwillig voetbaltraining aan soldaten gaf en verzoeker één van de spelers uit de ploeg was.

Tegen de stelling van de verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker over de detentie van zijn broer A, omdat hij de plaats van arrestatie en detentie niet kent, brengt verzoeker in dat hij enkel via zijn zus contact had en dat hij wanhopig probeert om enig teken van leven te vernemen van zijn jongere broer.

Verzoeker oppert vervolgens dat zijn asielaanvraag wel geloofwaardig kan worden bevonden op grond van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet omdat hij diverse documenten heeft neergelegd tijdens zijn asielaanvraag, de nodige uitleg heeft verschaft over het verkrijgen van deze documenten, dat zijn verklaringen samenhangend zijn en niet in strijd met specifieke informatie die relevant is voor zijn asielaanvraag, waarbij verzoeker aanhaalt dat hij het profiel heeft van een Afghaan uit Ghazni die enerzijds in het leger heeft gediend en anderzijds voor een buitenlandse firma heeft gewerkt, hij zijn (tweede) asielaanvraag zo spoedig mogelijk, namelijk nadat hij alle documenten had verzameld, heeft ingediend en in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker is van mening dat hij aan de cumulatieve voorwaarden van voormeld wetsartikel heeft voldaan en dat hij een aantal bewijselementen heeft aangebracht waardoor de Raad het voordeel van de twijfel zou moeten laten spelen. Verder stelt verzoeker dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet de bewijslast omkeert indien een

asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft geleden. Volgens verzoeker heeft hij zijn vrees voor vervolging voldoende aannemelijk gemaakt waardoor het eerste onderdeel van zijn middel volgens hem gegrond is.

In een tweede onderdeel van het middel met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij het subsidiaire beschermingsstatuut weigert waardoor volgens hem artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geschonden. Verzoeker is het niet eens met de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot het intern vluchtalternatief in Kabul dat door de CEDOCA-informatie ondersteund zou worden. Verzoeker wijst erop dat hij voor zijn legerperiode weliswaar reeds een tijdje in Kabul heeft gewoond, maar dat hij een moeilijke periode kende omdat hij geen huis had, geen residentie en geen job. Verder geeft verzoeker aan dat het een algemeen bekend feit is dat de taliban gefinancierd worden door de Pakistaanse veiligheidsdiensten en dat verzoeker zowel door de Afghaanse autoriteiten als door de taliban wordt gezocht, waarbij hij verwijst naar de neergelegde stukken, met name de dreigbrief en de brief van het Parket-generaal. Tevens wijst verzoeker erop dat hij zijn landeigendom heeft moeten verkopen aan de man van zijn tante om uit Afghanistan te kunnen vluchten en dat dit dichte familie is omdat zij in Moqur altijd in hetzelfde huis sliepen en dat zijn zus niet langer in Iran verblijft, maar noodgedwongen naar Turkije is moeten verhuizen. Verzoeker stipt aan dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming vereist dat een prospectieve beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade plaatsvindt. Verzoeker verwijst hierbij naar het Algemeen Ambtsbericht over Afghanistan van 4 juni 2012 waarin het standpunt van UNHCR wordt weergegeven en waaruit blijkt dat hij wel degelijk een risico loopt omdat het niet verantwoord is om iemand gedwongen terug te sturen naar een gebied waar men geen sociaal netwerk heeft, dat dit ook geldt voor de stad Kabul en dat het in het algemeen onwenselijk is om een binnenlands vluchtalternatief te overwegen indien een persoon een gereede vrees heeft voor vervolging in enig deel van Afghanistan. Volgens verzoeker is het bronnenmateriaal van de verwerende partij onvolledig omdat er in de CEDOCA-informatie nergens gewag wordt gemaakt van de provincie Ghazni waarvan verzoeker afkomstig is, hetgeen volgens hem geen deugdelijk onderzoek is in de zin van de Procedurerichtlijn. Verzoeker is van mening dat op grond van de door hem neergelegde identiteitsdocumenten een beoordeling van het reëel risico op ernstige schade had dienen te gebeuren ten aanzien van Ghazni, terwijl er in het administratief dossier geen landeninformatie over Ghazni beschikbaar is die toelaat het reëel risico op ernstige schade te beoordelen. Daarnaast, zo vervolgt verzoeker, dient te worden onderzocht of het intern vluchtalternatief conform de UNHCR-richtlijnen ter zake werkelijk soelaas kan brengen en moet in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad dienaangaande de toegang tot huisvesting, onderwijs, werk, sociale voorzieningen en gezondheidszorg in ogenschouw worden genomen. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat hij nu al meer dan drie jaar uit Afghanistan vertrokken is en bijna twee jaar in Griekenland en België heeft geleefd, waardoor kan worden verondersteld dat hij reeds lang naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd indien het zo "*simplistisch*" zou zijn als de verwerende partij voorstelt. Tenslotte meent verzoeker dat de beoordeling van de asielaanvraag losstaat van de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade aangezien niet aangetoond moet worden dat zijn persoonlijke situatie tot het risico leidt, maar wel dat de situatie op hem betrekking heeft, met name dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land en afkomstig is van de betreffende regio en niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij elders zijn toevlucht zoekt. Volgens verzoeker moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend en is de bestreden beslissing op dit punt niet gemotiveerd.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel toe van de BBC van 4 oktober 2010 en het Algemeen ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken over Afghanistan van 4 juli 2012.

Ter terechtzitting legt verzoeker een verklaring op eer neer van dhr. A. A. Z. van 16 januari 2013 samen met een vertaling, een kopie van diens beslissing tot erkenning als vluchteling en een kopie van diens attest van immatriculatie. Verder legt verzoeker een arrest neer van de Raad van 30 oktober 2012 met betrekking tot de beoordeling van een authentiek krantenartikel.

2.2. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de noodzaak aan een individueel onderzoek van de asielaanvragen waarbij Afghanen met een bepaald risicoprofiel in beginsel als vluchteling zullen worden erkend. De commissaris-generaal stelt echter vast dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf zou hebben gewerkt. Zo bleek verzoeker niet te weten waar het hoofdbureau van het bedrijf gelokaliseerd was, ondanks het feit dat hij er een jaar voor zou hebben gewerkt, kan hij niet duiden wat de persoon die hij vervoerde, H. A. Q., precies uitvoerde en kon hij evenmin een concrete beschrijving geven van de activiteiten van het bedrijf. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker niet op de

hoogte is van de inhoud van de gegevens die op de door hem neergelegde wapenkaart zijn vermeld. De commissaris-generaal besluit dat de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling ongeloofwaardig zijn waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen vanwege de taliban die onlosmakelijk met zijn beroepsactiviteiten verband houden en dat ook zijn overige verklaringen met de nodige terughoudendheid dienen te worden benaderd. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat aan de verklaringen van verzoeker over zijn periode bij het Afghaanse leger evenmin geloof kon worden gehecht omdat zijn kennis een ingestudeerde indruk naliët. De commissaris-generaal acht het daarom mogelijk dat verzoeker een militaire training heeft genoten of in het leger werkzaam is geweest, doch niet in de hoedanigheid die door hem wordt geschetst. Verzoeker kan immers slechts één trainingsoperatie noemen waaraan hij zou hebben deelgenomen, met name in Maidan Wardak, waarbij hij aanvankelijk niet kon preciseren waar in Wardak dit was, noch kon meedelen of de Amerikaanse troepen die hen begeleidden behoorden tot de 'Navy' of de 'Air Force' of de 'Special Forces' en evenmin de namen van de Amerikaanse commandanten kon noemen. De commissaris-generaal geeft ook aan dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat er twee collega's om het leven kwamen maar zich enkele maanden later niet meer herinnerde hoeveel doden er gevallen waren. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker benadrukte dat het om een trainingsmissie ging waarbij hij geen zinnig antwoord kon geven op de vraag waarom net in deze gevaarlijke regio een training werd gehouden. Eveneens wordt opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker op grond van het incident in Maidan Wardak besloot om niet deel te nemen aan de missie in Baghdis, terwijl hij net over deze missie gedetailleerde informatie kan geven. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de vraag of hij door zijn desertie uit het leger problemen zou kennen en dat het erg toevallig is dat hij via een vriend die bij het archief van het ministerie van defensie werkt een lijst in handen zou hebben gekregen waarop de namen prijken van mensen die door de autoriteiten van collaboratie worden verdacht, waaronder verzoeker. Bovendien wordt opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de overheid de namen van gezochte personen via de krant of andere media publiek zou maken. Tenslotte wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de beweerdde arrestatie van zijn broer naar aanleiding van zijn zaak en diens ontsnapping aangezien verzoeker beweerdde dat zijn broer door zijn neef na zijn ontsnapping ergens werd gebracht en vanop die plek opnieuw door de NDS zou zijn gearresteerd, terwijl verzoeker niet kan preciseren over welke plek het gaat. De commissaris-generaal besluit uit het geheel van zijn vaststellingen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker en dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten, gelet op de informatie uit het administratief dossier, beperkt is.

Met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Ghazni kan ontlopen door zich, gelet op het feit dat hij een volwassen man is met werkervaring die beide landstalen spreekt, elders in Afghanistan te vestigen, bijvoorbeeld in de nabijgelegen stad Kabul. De commissaris-generaal wijst erop dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn naaste familie niet langer in Ghazni woonachtig is, en hij niet aantoonde dat het onredelijk is te verwachten dat iemand die internationale bescherming zoekt zich in eigen land elders in een stedelijk gebied vestigt. Uit dit alles besluit de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Kabul moet worden beoordeeld, waarbij op grond van de rapporten van CEDOCA wordt besloten dat het geweld in Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd waardoor de impact op het leven van de gewone burger eerder beperkt is en er bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Wat betreft het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoeker over zijn beroepsactiviteiten, stipt de Raad aan dat verzoeker bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingen-zaken verklaarde dat hij 1 jaar als chauffeur voor Al Haramain Construction had gewerkt (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 17 februari 2011, p. 1), hetgeen hij bevestigde ter gelegenheid van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 3), terwijl hij tijdens zijn laatste gehoor plots aangaf dat hij slecht zes of zeven maanden voor dit bedrijf had gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 1 augustus 2012, p. 5). Het tijdsverloop van enkele jaren sedert zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou eventueel een miniem verschil kunnen verschonen, maar is niet van aard om het onderscheid tussen een periode van 1 jaar en een periode die slechts half zo lang is, met name zes à zeven maanden, te rechtvaardigen. De ongeletterdheid van verzoeker kan evenmin worden aanvaard als verklaring voor zijn foutieve inschatting, aangezien de kennis over zijn periode van tewerkstelling voor het Amerikaans bedrijf geenszins lees- of schrijfvaardigheid vereist. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker zou moeten confronteren met tegenstrijdige verklaringen die bij de vergelijking van verschillende opeenvolgende interviews worden vastgesteld, waardoor de verwerende partij op dit punt niets kan worden verweten. Uit het gehoor-

verslag blijkt verder dat verzoeker op de vraag waar het bedrijf gesitueerd is, antwoordt dat dit in Ghazni is, en dat hij beweert dat er nog andere bureaus zijn in Paktia, maar dat hij daarvan niet op de hoogte is (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 4). De Raad merkt op dat verzoeker, nadat hij door de commissaris-generaal wordt geconfronteerd met de informatie die de dossierbehandelaar op het internet had opgezocht (stuk 14, Landeninformatie, Kabul Al Haramain Construction & Trading Company, 15 mei 2012), verklaart dat het een grote firma is en dat ze bureaus hebben in Paktia, Paktika en Ghazni, maar dat hij niet weet dat hun hoofdbureau in Kabul is gevestigd (Ibid., p. 5). De Raad acht de gebrekkige kennis van verzoeker aangaande de plaats waar het hoofdbureau van het bedrijf gevestigd is, opvallend, omdat hij blijkbaar wel een aantal andere plaatsen kan noemen waar het bedrijf actief zou zijn, terwijl onder andere uit de door hemzelf neergelegde werkbadges (stuk 13, Documenten, Badge El Haramain + vert.) duidelijk blijkt dat het om de "*Kabul Al-Haramain Construction and Trading Company*" gaat, waardoor van verzoeker, die geruime tijd voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, minstens mag worden verwacht dat hij zou weten dat (de hoofdzetel van) het bedrijf in Kabul gevestigd is.

2.4. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker slechts weinig informatie kon verstrekken over dhr. H. A. Q., voor wie hij als chauffeur optrad, verwijst hij in zijn middel naar de vertaling tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, waarbij de term 'diensthoofd' niet zou zijn vertaald. De Raad merkt op dat de eventuele vermelding van het feit dat hij diensthoofd was, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tijdens dit gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet precies wist wat de persoon voor wie hij als chauffeur optrad, precies deed (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 5). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker van de eventuele vertaalproblemen geen melding maakte op het einde van het eerste gehoor, hoewel zowel aan verzoeker als aan zijn raadsman de gelegenheid werd geboden. Door slechts bij aanvang van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gewag te maken van "*serieuze problemen*" tijdens het eerste interview (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 1 augustus 2012, p. 1) zonder dit met concrete voorbeelden toe te lichten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er werkelijk vertaalfouten zouden zijn gemaakt. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het betoog van verzoeker over het ontbreken van de notities van de tolk niet dienstig is omdat deze notities geen deel uitmaken van het gehoorverslag en bijgevolg geen invloed hebben op de motieven van de bestreden beslissing. Bijgevolg slaagt verzoeker er met zijn verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad waarin gesteld wordt dat niet enkel rekening mag worden gehouden met de elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid, niet in de motieven van de beslissing te ontkrachten, aangezien hij niet aanduidt dat de (ontbrekende) notities van de tolk elementen bevatten die zijn geloofwaardigheid zouden bevestigen en evenmin aantoonen dat hiermee geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Het thans herhalen van de kinderlijke bewering van verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor dat de namen A. en M. in Afghanistan soms hetzelfde zijn, zonder dit met objectieve gegevens te staven, heffen de opvallende vaststelling niet op dat verzoeker aanvankelijk had verklaard dat de persoon die hij moest vervoeren H. A. Q. heette (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 5), terwijl hij tijdens het tweede gehoor stelde dat diens naam H. M. Q. was (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 1 augustus 2012, p. 6). Uit het gehoorverslag, waarbij verzoeker niet verder kwam dan de vage omschrijving dat hij werkte voor een Amerikaans bouwbedrijf dat huizen maakte van containers (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 4), kan wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker bitter weinig informatie kon verschaffen over de concrete activiteiten van het bedrijf. Ondanks het feit dat verzoeker thans aanvoert dat de bewering dat hij onwetend is over de activiteiten van het bedrijf kant noch wal raakt omdat hij wel degelijk kon toelichten dat het bedrijf bezig was aan een project in Paktika waar een militaire basis werd gebouwd, blijkt uit zijn verklaringen dat hij enerzijds stelt dat de staf en de collega's over dit project praatten (Ibid., p. 6), maar anderzijds niet in staat is om te verduidelijken wat zijn collega's specifiek zeiden over het project (Ibid.). De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing inderdaad verkeerdelijk van Paktia wordt gesproken, maar deze materiële misslag heft de vaagheid van de verklaringen van verzoeker niet op. De verwijzing naar de veiligheidssituatie en de sterke aanwezigheid van de taliban, waardoor niemand geneigd zou zijn om details te lossen, is evenmin van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden in de verklaringen van verzoeker te vergoelijken. Verzoeker tracht te overtuigen dat hij wel degelijk duidelijk was over de activiteiten van H. A. Q. tijdens de periode dat hij als bewaker zou hebben gewerkt, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker dacht dat zijn baas ergens op reis was, en dat hij, toen de commissaris-generaal vaststelde dat hij het niet precies wist, het volgende zei: "*Dat was niet mijn taak niet mee bemoeien, ik had gehoord dat ie naar mazar was gegaan*" (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 5). De Raad stelt vast dat uit deze verklaringen allerm minst duidelijk blijkt dat verzoeker op de hoogte was van de activiteiten van H. A. Q. Wat betreft de neergelegde wapenkaart, die deze tewerkstelling als bewaker zou moeten staven, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de

vermeldingen die erop zijn aangebracht (Platoon 4) niet kan duiden (Ibid., p. 10). Hoewel hij ongeletterd is, geen Engels beheerst en slechts 25 dagen als bewaker zou hebben gewerkt, zou toch mogen worden verwacht dat hij de vermeldingen op de kaart minimaal kan toelichten, aangezien hij die telkens nodig had om met een wapen binnen en buiten te gaan (Ibid.). Uit het geheel van de voorgaande vaststellingen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoeker bij de *"Kabul Al-Haramain Construction and Trading Company"*.

2.5. Met betrekking tot verzoekers beweerde hoedanigheid van soldaat bij het Afghaanse leger, merkt de Raad op dat hij verklaarde dat hij na drie maanden voor een oefenmissie naar Wardak werd gestuurd samen met de NATO (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 7). Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker echter dat hij niet precies wist waar in Wardak de missie plaatsvond (Ibid., p. 10). Het is bevreemdend dat soldaten, die deelnemen aan een trainingsmissie, niet zouden worden gebriefd over de locatie waar deze missie doorgaat. Het feit dat verzoeker er slechts eenmaal zou zijn geweest en het feit dat hij per helikopter werd gebracht en dat sommige aspecten in het leger geheim blijven, ontslaat hem niet van de op hem rustende medewerkingsplicht om, desnoods achteraf, meer informatie over deze trainingsmissie te verzamelen. Het komt bovendien weinig geloofwaardig over dat verzoeker in het kader van zijn tweede gehoor enerzijds kan specificeren dat het incident tijdens de missie zich in het district Chack zou hebben voorgedaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 1 augustus 2012, p. 9-10) terwijl hij dit anderzijds in zijn verzoekschrift opnieuw moet corrigeren door te stellen dat de missie niet in het district Chack plaatsvond, maar dat de gewonde Afghaanse soldaten naar de Amerikaanse legerbasis in Chack werden gebracht. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoonde waarom hij deze verduidelijkingen niet reeds had kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). De onwetendheid van verzoeker over de exacte plaats waar de missie plaatsvond, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover in belangrijke mate op de helling. Blijkens het gehoorverslag kon verzoeker ook geen details verschaffen over wie de aanval uitvoerde op de patrouilles, noch aangeven hoeveel mensen er precies gedood werden en kon hij niet zeggen welke Amerikaanse troepen (Navy, Air Force of Special Forces) deze operatie begeleidden (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 1 augustus 2012, p. 8-9), noch wie de Amerikaanse commandant was van deze troepen. Dat hij als gewone soldaat niet zou weten hoeveel slachtoffers er waren en dat deze cijfers geheim blijven, het feit dat hij geen Engels sprak en dus geen vragen kon stellen en het feit dat enkel de officieren met de Amerikanen spraken, waardoor zijn onwetendheid niet abnormaal zou zijn, kan bezwaarlijk worden aanvaard als rechtvaardiging voor de vaagheid van zijn verklaringen aangezien het net deze trainingsmissie was, waar hij persoonlijk bij betrokken was, die hem heeft doen besluiten om niet naar Baghdis te gaan (Ibid., p. 11) en die dus de kern van zijn asielrelaas raakt. Het feit dat verzoeker zich de naam van de commandant niet kon herinneren, doet twijfels rijzen over zijn werkelijke betrokkenheid bij deze trainingsmissie, waarbij zijn argumenten dat het reeds lang geleden was en het geen Afghaanse naam betrof, geen afdoende verklaring vormen voor het onvermogen van verzoeker om bepaalde cruciale informatie over de missie waaraan hij zou hebben deelgenomen, desnoods achteraf, te retraceren. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor, en dit in tegenstelling tot zijn latere verklaring, wel degelijk in staat bleek te preciseren dat er twee mensen overleden waren en de rest gewonden waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 10). De bewering van verzoekers dat deze gegevens geheim blijven, druist dus in tegen zijn eigen initiële verklaring. Het feit dat hij consequent is gebleven over het aantal medesoldaten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen over de slachtoffers bij het incident weinig coherentie vertonen en dat het opmerkelijk is dat hij, die lijfelijk aanwezig zou zijn geweest bij deze missie, niet kan zeggen door wie ze beschoten werden. Ook de verklaring die verzoeker tracht te geven voor het feit dat de trainingsmissie in een onveilig gebied als Wardak doorging, kan niet overtuigen. De vraag of het de Amerikanen of de Afghanen zijn die de macht hebben, biedt immers geen antwoord op de vraag waaromodeloze risico's zouden worden genomen door een trainingsmissie in onveilig gebied te organiseren. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de trainingsmissie in Wardak, die hij nochtans als reden opgeeft waarom hij niet aan de operatie in Baghdis zou hebben deelgenomen (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 17 februari 2011, p. 2). Het niet vermelden van de reden waarom hij zich heeft onttrokken aan deelname aan de operatie in Baghdis bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Met betrekking tot het neergelegde originele bevestigingscertificaat van zijn militaire opleiding (stuk 13, Documenten, bevestigingscertificaat), merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing weliswaar in het algemeen wordt gewezen op de geringe bewijswaarde van documenten uit Afghanistan (Bestreden beslissing, p. 3), maar dat er nergens uitdrukkelijk gesteld wordt dat het door verzoeker neergelegde bevestigingscertificaat vals zou zijn. Integendeel, in de bestreden beslissing wordt zelfs geopperd dat het perfect mogelijk is dat verzoeker een militaire training heeft genoten of

werkzaam was bij het Afghaanse leger, maar in een andere hoedanigheid en context dan hij in het kader van zijn asielrelaas heeft beschreven. De Raad stelt vast dat er op dit punt dan ook geen onderzoeksplicht ontstaat in hoofde van de commissaris-generaal, maar dat het aan verzoeker toekomt in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht om de juiste omstandigheden van zijn militaire loopbaan op geloofwaardige wijze toe te lichten. Het internetartikel dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, beschrijft dat een aantal belangrijke posten in het Afghaanse leger werden toebedeeld aan etnische Pashtoun. De loutere vermelding van de legereenheden die verzoeker tijdens zijn gehoor heeft vernoemd, toont geenszins aan dat verzoeker van deze eenheden deel zou hebben uitgemaakt, en evenmin zijn betrokkenheid bij de operaties die hij heeft geschetst.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt het hem niet ten kwade geduid dat hij zoveel mogelijk informatie heeft proberen te verzamelen over de missie in Baghdis. Er dient echter te worden opgemerkt dat zowel uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken als uit de gehoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij relatief veel details kan verschaffen over het tijdstip en de plaats van de missie in Baghdis (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 17 februari 2011, p. 2) en over de wijze waarop de missie op touw werd gezet (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 1 augustus 2012, p. 10), terwijl hij aan deze missie niet heeft deelgenomen, terwijl, zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verklaringen over de trainings-operatie in Wardak, waarbij hij wél betrokken was, bijzonder vaag blijven. De commissaris-generaal kon hieruit rechtsgeldig besluiten dat de kennis van verzoeker een ingestudeerd karakter vertoont.

2.7. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). In de bestreden beslissing worden ernstige twijfels geuit over de authenticiteit van het neergelegde krantenartikel uit de ANIS Daily van 30 december 2008 (stuk 13, Documenten, krantenartikel + vertaling) omdat het weinig aannemelijk is dat de overheid de namen zou publiceren van personen die door hen worden gezocht. De vergelijking die verzoeker maakt met opsporingsberichten uit de Westerse media gaat niet op aangezien uit het neergelegde krantenartikel niet blijkt naar welke informatie over de opgesomde verdachten de autoriteiten op zoek zouden zijn en er voor de lezers geen contactgegevens zijn vermeld van de dienst waarbij ze met eventuele informatie terechtkunnen. Bovendien merkt de Raad op dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat documenten uit Afghanistan zeer vaak vervalsingen betreffen (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Corruptie en valse documenten, 1 oktober 2010), waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten in het algemeen erg beperkt is. Door te verwijzen naar een arrest van 30 oktober 2012 waarbij de Raad als annulatierechter optrad ingevolge een beslissing die werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ter terechtzitting een afschrift neerlegt, slaagt hij er niet in aan te tonen dat de commissaris-generaal in casu de bewijswaarde van het krantenartikel verkeerd zou hebben beoordeeld. In de eerste plaats stipt de Raad aan dat jurisdictionele beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Vervolgens dringt zich de vaststelling op dat onderhavige zaak onder de bevoegdheid van de Raad in volheid van rechtsmacht valt, en geenszins rekening moet worden gehouden met hetgeen in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt gestipuleerd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de beoordeling van de bewijswaarde van het neergelegde document te dezen wel gestoeld is op objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, wat in het arrest waarnaar hij verwijst niet het geval bleek te zijn.

2.8. Uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat, als men bij het Afghaanse leger werkt, men bepaalde contractuele verplichtingen heeft en dat men mogelijkerwijs, mits terugbetaling van de gemaakte kosten, het leger mag verlaten, maar dat het tegen de wet is om een opdracht, waarbij men wordt overgeplaatst, te weigeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 13). Nochtans ontkende verzoeker dat hij problemen voorzag toen hij besliste niet naar Baghdis te gaan (Ibid.). Uit het geheel van deze verklaringen kan wel degelijk worden geconcludeerd dat verzoeker enerzijds minstens insinueerde dat het niet toegestaan is zomaar uit het leger te vertrekken, hoewel hij inderdaad niet letterlijk over desertie heeft gesproken, terwijl hij anderzijds zijn eigen vertrek uit het leger nogal licht opvatte. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat deze verklaringen moeilijk met elkaar te rijmen vallen.

2.9. Wat de verdenking van collaboratie met de taliban betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker bij wege van verweer tegen de vaststelling uit de bestreden beslissing van de grote toevalligheid dat zijn vriend bij het archief van het ministerie van defensie een lijst in handen kreeg waarop zijn naam stond, louter zijn relatie met deze persoon opnieuw beschrijft. Het herhalen van deze beschrijving biedt echter geen verklaring voor de geschetste bizarre gang van zaken waarbij de binnenkomende post op het ministerie

van defensie eerst langs het archief passeerde, waar zijn vriend zou zijn tewerkgesteld (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 19 oktober 2011, p. 13). Na het zien van een kopie van deze lijst zou verzoeker zijn ondergedoken in Kabul (Ibid., p. 6). Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat daar zijn broer werd gearresteerd, toen deze met zijn tante naar hem was gekomen (Ibid.). Uit de opmerking van verzoeker in fine van het eerste gehoor blijkt echter dat hij niet weet wat er met zijn broer is gebeurd (Ibid., p. 15). Ter gelegenheid van zijn tweede gehoor wist verzoeker te vertellen dat zijn broer bij een gevangenentransport zou zijn ontsnapt, waarna hij door de neef van verzoeker op die "spot" werd geholpen en "elders" werd gebracht, waar hij opnieuw werd aangehouden door de NDS (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 1 augustus 2012, p. 4-5). De verklaringen van verzoeker zijn echter weinig geloofwaardig aangezien hij niet in het minst kan toelichten op welke plaats de ontsnapping en de wederaanhouding van zijn broer plaatsvonden, maar wel kan preciseren dat hij door het eerste departement van de NDS werd gearresteerd (Ibid.). Het feit dat hij enkel via zijn zus contact had, volstaat niet om uit te leggen waarom zijn verklaringen over de plaats waar zijn broer zou zijn gearresteerd dermate weinig accuraat zijn.

2.10. Ter terechtzitting legt verzoeker een verklaring op eer neer van dhr. A. A. C. van 16 januari 2012 samen met diens beslissing tot erkenning als vluchteling en zijn attest van immatriculatie. De Raad merkt op dat de raadsman van verzoeker naar aanleiding van dit document een uiterst onwaarschijnlijk verhaal ophangt over A. A. C., die verzoeker zou hebben aangetroffen in het station van Gent St-Pieters en onmiddellijk zou hebben herkend als de broer van de persoon die hij in het kader van zijn werk als politieagent in Kabul jaren geleden zou hebben aangehouden. De Raad stelt enerzijds vast dat de informatie die in de verklaring is vervat geenszins uitgaat van een objectieve bron en dat het document bovendien een uitgesproken gesolliciteerd karakter vertoont. Het feit dat de auteur van de verklaring als vluchteling werd erkend, zoals blijkt uit de neergelegde stukken, vormt geen garantie voor de waarheidswaarde van zijn geschriften. Anderzijds dient te worden aangestipt dat de getuigenis van A. A. C., zelfs indien ze voor waar zou worden aangenomen, geen bewijs vormt van een persoonlijke vervolging in hoofde van verzoeker. De neergelegde verklaring is niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag op te heffen.

2.11. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.12. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, zijn de cumulatieve voorwaarden uit artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet te dezen niet vervuld. Uit wat voorafgaat is immers gebleken dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk werden bevonden, zodat de voorwaarde uit artikel 57/7ter, c) van de vreemdelingenwet niet is vervuld. Het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat te dezen niet het geval is. Ook de bewering van verzoeker dat hij zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk zou hebben ingediend kan niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker drie maanden heeft gewacht alvorens zijn tweede asielaanvraag in te dienen (zie punt 1.3). Zijn betoog dat hij heeft gewacht tot hij alle documenten had verzameld, valt moeilijk te rijmen met de vaststelling dat hij bij zijn asielaanvraag op 7 oktober 2010 slechts zijn rijbewijs, legerkaart, werkpasje en wapenvergunning neerlegde, terwijl de stukken die betrekking hebben op zijn asielaanvraag als dusdanig slechts ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal op 19 oktober 2011, ruim een jaar later, werden neergelegd. De houding van verzoeker na zijn eerste binnenkomst op het grondgebied en de asielaanvragen die hij ondertussen heeft ingediend in Hongarije op 12 februari 2010 en in Frankrijk op 8 maart 2010 (stuk 9, Verklaring DVZ, 17 februari 2011, punt 17) wijzen er eerder op dat een snelle en efficiënte behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming voor hem geen prioriteit is en de eventuele problemen in zijn land van herkomst geenszins acuut zijn. Gezien de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoeker in grote lijnen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, zoals bedoeld in artikel 57/7ter, e) van de vreemdelingenwet. De cumulatieve voorwaarden van dit wetsartikel zijn bijgevolg niet vervuld. De Raad stipt tenslotte aan dat verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, hoegenaamd niet heeft aangetoond dat hij in het verleden reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft geleden, zodat de omkering van de bewijslast zoals voorzien in artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet in casu geen toepassing vindt.

2.13. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, is verzoeker het oneens met de overweging van de commissaris-generaal dat hij zich omwille van zijn profiel, in Kabul kan vestigen om aan de precaire veiligheidssituatie in het district Moqur in de provincie Ghazni te ontsnappen. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker lijkt te willen insinueren dat het omwille van zijn vroegere ervaringen in Kabul waarbij hij geen huis, geen residentie en geen job had, niet redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker een ongehuwde man is die zowel het Dari als het Pashtou beheerst en die het initiatief nam om naar Europa te reizen. Verzoeker betwist deze aspecten van zijn profiel niet, waardoor hij niet aantoonde dat het intern vluchtalternatief niet zou voldoen aan de vereisten die het UNHCR ter zake heeft geformuleerd of de jurisprudentiële verduidelijkingen die voortvloeien uit de rechtspraak van de Raad. De hypothese van verzoeker dat hij reeds lang zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan als de situatie zo simpel zou zijn als verweerder voorstelt, is niet van aard om de vaststellingen van de commissaris-generaal over het specifieke profiel van verzoeker te weerleggen. Wat betreft verzoekers bewering dat van hem niet kan worden verwacht dat hij naar Kabul gaat omdat hij daar geen enkele band of netwerk heeft, wijst de Raad naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden), waar de problematiek van het intern vluchtalternatief in Kabul aan bod kwam. Het EHRM baseerde zich op de UNHCR Guidelines inzake Afghanistan van 2010 en stelde dat alleenstaande mannen, zelfs zonder familiaal vangnet of ondersteuning van de gemeenschap, hervestigd kunnen worden in stedelijke gebieden onder overheidscontrole zoals Kabul (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, §96). Uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4a-4d), kan niet worden afgeleid dat het onredelijk zou zijn om te stellen dat er voor verzoeker een reëel vestigingsalternatief voorhanden is in Kabul. In het Ambtsbericht wordt namelijk gesteld dat de situatie van gedwongen terugkeerders geenszins te vergelijken is met deze van iemand die er bewust voor kiest terug te keren. De Raad wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van verzoeker naar Kabul omvat. Waar in het ambtsbericht negatief wordt geadviseerd met betrekking tot een intern vluchtalternatief voor iemand die elders in Afghanistan een gereede vrees heeft voor vervolging, verliest verzoeker uit het oog dat werd vastgesteld dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging ongeloofwaardig werd geacht, zodat hij niet aannemelijk maakt dat het advies op hem betrekking zou hebben. In dit verband wijst de Raad erop dat de beweringen van verzoeker dat hij zowel door de taliban als door de Afghaanse autoriteiten wordt gezocht en de verwijzing naar de neergelegde stukken niet ter zake doen omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht.

2.15. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat het onredelijk is te stellen dat er in zijn hoofd een vestigingsalternatief in Kabul voorhanden is, kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat er in het dossier landeninformatie over de provincie Ghazni had moeten worden opgenomen. Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker in Ghazni evenmin over een familiaal netwerk beschikt, omdat zijn naaste familie daar niet langer woonachtig is.

2.16. Wat de actuele veiligheidssituatie in Kabul betreft, brengt verzoeker niets in tegen de beoordeling van de commissaris-generaal, die gestoeld is op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, deel II: regionale analyse, 11 juli 2012), waaruit blijkt dat er het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is en 'targeted' van aard, waardoor de impact op het leven van gewone burgers eerder beperkt is en er in Kabul geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN